

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.336/2014/5.szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Salló Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Salló Krisztina ügyvéd által képviselt felperesnek a Csáki Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Csáki Judit ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Törvényszéken 19.G.41.053/2008. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 20.Pf.20.390/2014/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében az alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 254.000 (kettőszázötven-négyezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes üzletrésznének 96 %-a 2005. október 10-e óta az S S.p.A. (továbbiakban: S.p.A.) tulajdonában, 4 %-a pedig az alperes egyszemélyes olaszországi cége a (továbbiakban: egyéni cég) tulajdonában állt. Az alperes 2002. december 9-től 2007. május 31-ig a felperes egyik, önálló cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezetője volt. Ennek ellátása körében az alperes egyéni cége 2003-ban megállapodást kötött a felperes akkor még 100 %-os tulajdonosával, az S.p.A. -val. Ezen megállapodás 6. pontjában részletezett egyéb juttatások és/vagy térítések között szerepelt, hogy a felperes tulajdonosa, majd a felperes az alperes egyéni

cégének a rendelkezésére bocsátott egy céges autót, egy céges telefont, ezen felül a felperes vállalta, hogy megtéríti az alperes egyéni cége minden szállással, étkezéssel, utazással, felszerelések (gépek) használatával, és harmadik személy tanácsadásával kapcsolatos költségeit, amelyek ezen szerződésből származó tevékenység végzése érdekében merültek fel.

E költségtérítés keretében a felperes 28.661.953 Ft-ot fizetett meg az alperes részére közvetlenül, az alperes egyéni cége számlájára pedig összesen 51.630 eurót számítógép, szkennер, nyomtató, technikai felszerelések és fogyóeszközök használatba adása jogcímén.

Az alperes az S.p.A. elnökének 2004. október 26-án írt levelében listázta a felperes által megtérítendő költségeket és felhívta a felperes cég tulajdonosának figyelmét: az alperes egyéni cégének lehetősége van arra, hogy a költség számlákat az alperes a saját egyéni cégén keresztül bocsássa ki az olasz adószám feltüntetésével, ezáltal a felperes 44 %-nyi adót takaríthat meg. A felperes többségi tulajdonosának elnöke erre a levélre nem válaszolt.

A felperes többször módosított keresetében - többek között - a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (1997. évi Gt.) 29. §-a és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény Ptk. 339. §-a alapján a jogellenesen és szabálytalanul kifizetett költségtérítés visszatérítésére hivatkozva - a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képező marasztalásra irányuló keresetén túlmenően elsődlegesen 39.090 Euró és ezen összeg járulékainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A felperes nem vitatta, hogy a tulajdonosával kötött megállapodása alapján az alperes egyéni cége költségtérítésre volt jogosult, de állította, hogy az alperest elszámolási kötelezettség terhelte, tehát igazolnia kellett volna a felperes felé a költségek indokoltságát, valódiságát és jogcímét. Az alperes által csatolt bizonylatok nem feleltek meg a felperes részére kiállított és a felperes által megfizetett számlákban szereplő tételeknek. Az alperes a felperes ügyvezetőjeként valótlан tartalmú, illetve valótlан jogcímekeket tartalmazó, ezért a számviteli törvényben szabályozott valódiság elvének meg nem felelő számlák alapján teljesített nagy összegű kifizetéseket a saját egyéni cégének.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 39.090 Euró és járulékaik megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A költségtérítés visszafizetése körében előterjesztett kártérítési igény tekintetében az elsőfokú bíróság megállapíthatónak találta az alperes mint ügyvezető vétkes magatartását, ami abban nyilvánult meg, hogy a felperesi cég részéről olyan számlákat fogadott be és fizetett ki az egyéni cég részére, amelyek a magyar számviteli

szabályok szerint nem voltak elszámolhatók.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését helybenhagyta. A fellebbezés indokaira tekintettel arra hivatkozott: a perben a felperes bizonyította az alperes magatartásának vétkességét. A felperes ügyeinek intézését a két ügyvezető közül szinte kizárólag az alperes látta el. Az alperes 2003. október 26-án kelt, a felperes tulajdonosa igazgatósági elnökének írt levelében ajánlott számlázási módszerhez a felperes tulajdonosa nem járult hozzá. Tényként rögzítette azt is, hogy a felperes másik ügyvezetője ismerte az alperesnek ezt a levelét, de nem járult hozzá az alperes által javasolt számlázási módszerhez. A másodfokú bíróság utalt arra, hogy a számla akkor tekinthető hiteles bizonylatnak, ha annak valamennyi adata helytálló: fiktívnek, azaz nem valós számlának minősül az, amely valótlan adatokat tartalmaz pl. az általa dokumentált gazdasági eseményre vonatkozóan.

Az alperessel mint a felperes vezető tisztségviselőjével szembeni, az 1997. évi Gt. 29. §-ában meghatározott követelmény, hogy az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján lássa el a társaság ügyvezetését. A fiktív számla befogadásával és kifizetésével ezt a kötelezettségét megszegte, olyan számlák alapján fizetett ki összesen 39.090 Eurót, amelyek tartalma nem volt valós, ezzel pedig ilyen összegű kárt okozott, függetlenül attól, hogy adóhatósági ellenőrzés hiányában egyéb szankció nem érte ezzel összefüggésben a felperest.

A jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében az alperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítéletet megváltoztató, a felperes keresetét teljes terjedelmében elutasító határozat meghozatalát kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. § (1) bekezdésébe és 221. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő. Hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróságok mérlegelésével szemben az alperesi elszámolás és a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján egyértelmű, hogy a felperes által vitatott, valótlan tartalmú számlák - bár jogi értelemben fiktívnek minősülnek -, nem üres, tartalom, illetve teljesítés nélkül kiállított bizonylatok. Utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság - a jogerős ítélettel is helybenhagyott - álláspontjának ellentmond az a tény, hogy szükségesnek tartotta a bolognai bíróság megkeresését, illetve igazságügyi szakértő kirendelését a költségbizonylatok tekintetében. Álláspontja szerint az alperes vétkességét - vonatkozó jogszabályi rendelkezés hiányában - kizárta az, hogy a felperes tulajdonosa igazgatósági elnökének írt, illetve a felperes másik ügyvezetőjének is

továbbított levelére nem válaszoltak. A felperes tulajdonosának hallgatása a költségelszámolás módjának elfogadását jelentő ráutaló magatartásnak minősült.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt az abban hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

A másodfokú bíróság - a felülvizsgálati kérelemben írtakkal ellentétben - helyes indokai alapján hagyta helyben a fellebbezéssel támadott körben az elsőfokú bíróság ítéletét. Mindkét fokú bíróságnak az volt - az ítéletekben rögzített - jogi álláspontja, hogy az alperes a költségelszámolásról szóló megállapodáshoz képest nem elszámolható jogcímenen állított be költségeket, olyan számlákat fogadott be és fizetett meg közvetlenül olaszországi székhelyű egyéni cége számára, amelyek a magyar számviteli szabályok szerint nem lettek volna elszámolhatók. A fentiek cáfolatára nem alkalmas az az alperesi védekezés, miszerint ezen számlák kiállítására, ténylegesen felmerült költségekre tekintettel került sor. Adózási szempontból a felperes jobban járt az eltérő tartalommal kiállított számlák befogadásával. A Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával állapították meg a perben eljáró bíróságok: az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az általa javasolt számlázási módhoz felperes tulajdonosának igazgatósági elnöke hozzájárult. Ennek azonban azért nincs ügydöntő jelentősége, mert törvénybe ütköző számlázási módhoz történő hozzájárulás sem tette volna az alperes eljárását jogszerűvé, az kimentési okként nem lenne értékelhető.

A Kúria BH2012.179.számú, BH2002.29.számú eseti döntéseiben kifejeződő következetes joggyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére főszabály szerint nincs mód. A BH2013.119.számú eseti döntésben kifejtettek alapján a felülvizsgálati eljárásban nem ad alapot a felülmérlegelésre az sem, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna. Az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, a Pp. 206.§ (1) bekezdésbe ütközőnek, ha a rendelkezésre álló bizonyítékokból kizárólag a támadott ítélettől eltérő, egyfajta következtetésre lehet jutni. Az alperes állításával szemben, a Kúria ilyet nem észlelt. Álláspontja szerint a perben eljáró bíróságok a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutottak arra a következtetésre: az alperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy a 2003-ban megkötött szerződésben tételesen meghatározott jogcímenen túl egyéb költséget jogszerűen elszámolhatott volna a felperes oly módon, ahogy tette. A szakértői vélemény beszerzése, a bolognai bíróság megkeresése a

tényállást egyértelművé tette, ezek a bizonyítékok pedig nem az alperes kártérítési felelősségének hiányát bizonyították.

A perben eljáró bíróságok indokolási kötelezettségüknek a szükséges mértékben eleget tettek, így a jogerős ítélet a Pp. 211. §-ában foglaltakat sem sérti.

A Kúria mindezek alapján nem találta megállapíthatónak az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabálysértéseket, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseire - kötelezte a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.

Budapest, 2015. március 10.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András sk. előadó bíró, Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. bíró